Peragovics Ferenc

Új Marat

VISSZHANG - LXI. évfolyam, 29. szám, 2017. július 21.

Bruck András a múlt heti számban vádlón kérdezi cikkének címében: *Miért nincs itt ellenállás?* (*ÉS,* 2017/28., július 14.) Aztán a válaszban mindenkit lehord égen és földön. Az ellenzék teljesítménye demoralizáló kudarc, de a legnagyobb pofonokat az értelmiség kapja. Az írástudók, politikai elemzők, akik nem képesek az egyenes beszédre, nem mondják ki, amit látnak, érzékelnek nap mint nap, köntörfalaznak, tudóskodnak, ahelyett, hogy világgá üvöltenék a (szerinte) cáfolhatatlan tényt, hogy Orbán rendszere diktatúra. Mert ez a szó felrázna mindenkit, hiszen senki sem akar visszataszító diktatúrában élni. „Szellemi hadosztályok”-ra lenne szükség, amelyek megakadályoznák a további sodródást a „kollektív nemzeti végzet felé”. Dialektikusan eligazít minket, hogy a *„rossz radikalizmusára csak a jó radikalizmusa lehet a válasz”*.

Megértem a kétségbeesést, de nekem ez így sok és zavaros. A történeti-politikai meghatározás rossz, mert egyszerűsítése a dolgoknak. Minek nevezzük akkor Hitler, Sztálin, Rákosi és Kádár rendszerét? Hogy politikai mozgósító ereje lenne, abban is kételkedem: a társadalom beleájult Orbán koszlott nyoszolyájába. Egyben értek egyet, a rezsimet le kell váltani, és Orbánt Felcsútra küldeni stadionszertárosnak. Bruck András július 14-e környékén mintha túlságosan elmélyült volna a *L’Ami du peuple*-ben.

(A szerző középiskolai tanár)